

De
PERFECTE
MATCH

DE FAMILIE SHANAHAN

I

JODY HEDLUND

Jody Hedlund

De perfecte match

De familie Shanahan - I

Vertaald door Petra Butler

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

St. Louis, Missouri
Januari 1849

‘Schiet nou eens op, Finola.’ Madigan liep snel de Broadway in en ontweek nog net een paardentram, die moeizaam werd voortgetrokken over de modderige weg. ‘De koppelaar wacht op ons.’

‘Ja, ja, rustig maar.’ Finola Shanahan liep op haar tenen door de blubber achter haar jongere broer aan. Ze tilde de zoom van haar zwarte habijt, dat ze van de Zusters van Liefde mocht dragen wanneer ze hen hielp met hun liefdadigheidswerk, een stukje op. ‘Ik loop zo snel als ik kan.’

‘Mam en pap zijn je onbeschaamdheid zat.’ Madigan wierp haar een waarschuwende blik toe. Haar zestienjarige broer was al een knappe kerel met zijn grote blauwe ogen en bruine haar. Overal waar hij kwam, keken de meisjes hem na. Alle zes de Shanahan-kinderen zeiden dat zij en Madigan het meest op elkaar leken. En ja, ze had dezelfde blauwe ogen en dezelfde haarkleur als hij. Maar toen de sproeten werden uitgedeeld, had zij het hele pakket gekregen.

De ijzige wind speelde met de kap over haar hoofd en er liep een rilling over haar rug. ‘Ik ben anders een heel plichtsgetrouwe dochter.’

Madigan snoof. ‘En ik ben de paus.’

Finola voelde zich een beetje schuldig. Ze was in bijna alle opzichten een plichtsgetrouwe dochter, op één na... Ze werkte niet mee nu haar ouders een echtgenoot voor haar zochten.

Madigan sprong over een half bevroren plas. ‘Ze proberen alleen maar een goede indruk op de huwelijksmakelaar te maken, snap je.’

‘Ja hoor, dat weet ik echt wel.’ Haar ouders wilden Oscar McKenna imponeren, de plaatselijke Ierse koppelaar. Maar ze was van plan om Oscar dusdanig op het verkeerde been te zetten dat hij voor de eer zou bedanken. Te laat komen op deze eerste afspraak paste prima in haar strategie.

Terwijl ze voorzichtig verder liep over de drukke weg, bleven haar enkelhoge rijglaarsjes af en toe vastzitten in de modder. Een vaalgele koets reed ratelend in haar richting. De koetsier zat ineengedoken, met zijn hoofd omlaag en de rand van zijn hoed ver over zijn ogen getrokken. Zo te zien lette hij totaal niet op waar hij reed. Hij hield de teugels losjes vast, alsof de paarden zelf de weg wel wisten te vinden en zijn leiding niet nodig hadden.

Finola dwong zichzelf om wat sneller achter Madigan aan te lopen. Op deze grauwe, late januarimiddag was het verkeer in St. Louis razenddruk, zeker op het kruispunt tussen de Washington Avenue en de Broadway. Ze waren vlak bij de rivieroever, waar talloze fabrieken, pakhuizen en winkels langs de merendeels ongeplaveide straten stonden. Nu er eindelijk geen ijsregen meer viel, was iedereen blijkbaar naar buiten gekomen om het werk voor die dag af te maken.

Ze stond stil toen er van de andere kant een kar vol bier-vaten aan kwam denderen. De bestuurder besteedde net zo weinig aandacht aan haar als de doezelende koetsier. Achter hem reed een wagen die uit de richting van de rivier kwam, hoog opgetast met dozen vol koopwaar en tonnetjes tabak.

Madigan stond al aan de overkant van de weg, maar toen hij zich omdraaide om te kijken of zijn zus een beetje opschoot, werden zijn ogen groot van schrik en hij schreeuwde: ‘Grote grijpers, Finola! Ga snel naar de kant voordat je overreden wordt!’ Madigan gebaarde hevig met zijn armen om aan te geven dat ze terug moest lopen en keek intussen naar de

koetsier van het vaalgele rijtuig. Die leek geen enkele moeite te doen om vaart te minderen. De koets was nog maar een meter of twintig bij haar vandaan, de koetsier zat nog steeds met gebogen hoofd en losse teugels op de bok, en de paarden draafden voort zonder rekening te houden met de vrouw die even verderop op de weg stond.

‘Finola, snel!’ Madigans stem klonk zo dringend dat haar hartslag verdubbelde. Ze probeerde haastig weg te lopen, maar toen ze zich omdraaide, bleef een van haar laarsjes steken in een sleuf in de weg en ze verloor haar evenwicht. Finola kwam neer op handen en knieën; gelukkig werd haar val nog enigszins gebroken door de dikke laag modder. Maar toen ze vlakbij het geratel van paardentuig en het gekraak van wielen hoorde, worstelde ze om op te krabbelen.

De stampende hoeven klonken steeds dichterbij.

Finola probeerde houvast te vinden en duwde haar vingers in de modder, maar telkens wanneer ze probeerde om op te staan, gleed ze weg.

Diverse mensen, onder wie Madigan, schreeuwden haar steeds luider waarschuwingen toe. Maar haar hart bonsde inmiddels zo hard, dat het wel een doodsklok leek...

Ze zou doodgaan, ze kon niets meer doen, het was onontkoombaar.

‘Onze Vader Die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd...’ De rest van Finola’s wanhopige gebed bleef in haar keel steken en ze slaakte een gefrustreerde kreet. Ze bleef proberen om op te staan, maar met elke beweging die ze maakte, kwam ze vaster in de modder te zitten.

‘Ga plat op de grond liggen!’ riep een sonore stem, die ondanks de paniek tot haar doordrong. Terwijl ze zich schrap zette voor de aanstormende paarden en het rijtuig, was daar ineens die man. Hij dook op Finola af en rolde haar razendsnel op haar rug. Vervolgens ging hij op haar liggen en bedekte haar hele lichaam met het zijne, net toen de paarden hen aan beide kanten voorbijdraafden. Hun hoeven klepperden vlak

langs haar heen en Finola bleef doodstil liggen. Ook de man die haar beschermde verroerde geen vin, duidelijk bereid om eventuele klappen voor haar op te vangen. Zijn hoofd lag naast het hare, zo dichtbij dat zijn wang tegen de kap over haar hoofd kwam en ze zijn zware ademhaling hoorde.

Ze huiverde, in de verwachting dat hij geraakt zou worden door een hoef, maar ze kregen alleen wat modderspatten over zich heen. Zodra de paarden gepasseerd waren, rolden de groene wielen van de koets aan weerszijden voorbij. De lage bodem van het rijtuig raakte licht de rug van haar redder, reden voor hem om zich nog wat steviger tegen haar aan te drukken. Gelukkig was ze licht gebouwd en wat kleiner dan de gemiddelde vrouw. Toch probeerde ze zo plat mogelijk in de modder te liggen, om te voorkomen dat de man gewond raakte.

Toen ook de schaduw van het rijtuig weg was en ze boven zich de grijze wolken weer zag verschijnen, tilde de man zijn hoofd op. Hij keek speurend om zich heen, alsof hij wilde controleren of er nog meer verkeer aan kwam waartegen hij haar moest beschermen.

Blijkbaar zag hij geen directe dreiging, want ze voelde zijn lichaam ontspannen en hij keek haar aan. ‘Hoe gaat het met u?’

Finola staaarde in twee bezorgde ogen die zo donkerblauw waren, dat ze bijna zwart leken. De blonde wenkbrauwen van haar redder waren gefronst en hij had een smalle, fraai gevormde neus. Zijn hoed was van zijn hoofd geslagen en zijn donkerblonde haar viel warrig over zijn voorhoofd.

Hij keek haar aandachtig aan, alsof hij pas tevreden zou zijn als ze hem geruststelde. Ze ging in stilte na of haar ledematen het nog deden en bewoog haar vingers en tenen. Ze leek niets te missen of gebroken te hebben. ‘Volgens mij ben ik in orde.’

Hij keek weer over zijn schouder en toen de andere kant op, de straat in. Alle voertuigen om hen heen stonden nu stil.

Mosterd na de maaltijd.

Alsof hij hetzelfde dacht, keek haar redder naar de vaalgele

koets, het enige rijtuig dat nog bewoog. Het verdween met een zorgeloze vaart in de verte, alsof het overrijden van voetgangers dagelijkse kost was.

Hij fronste en ze zag dat hij zijn kaken, die schuilgingen onder zijn lichtbruine stoppelbaard, op elkaar klemde. Ondanks zijn boze blik realiseerde ze zich dat hij erg knap was.

‘Sint Riley heeft weer iemand gered!’ schreeuwde iemand.

Sint Riley? Was dit Riley Rafferty, alias ‘Sint Riley van de Kerry Patch’, de immigrantenwijk in St. Louis? Ze had hem nog nooit gesproken, maar de Ierse gemeenschap in St. Louis was tot voor kort zo klein, dat ze vrijwel iedereen kende en uiteindelijk ook iedereen weleens was tegengekomen tijdens een optocht, mis, trouwerij of begrafenis. Dus natuurlijk had ze ook Riley Rafferty in haar drieëntwintigjarige leven af en toe gezien.

Hij was een paar jaar ouder dan zij en maakte geen deel uit van de sociale kringen waarin haar familie verkeerde. Ze had nooit aandacht aan hem besteed, tot ze afgelopen herfst zag dat hij de Mississippi in dook om een scheepsjongen die van een stoomboot was gevallen te redden. In de vier maanden na die reddingsactie had ze hem af en toe van een afstandje gadegeslagen en zich, net als alle anderen, verwonderd over zijn moedige daden.

En nu lagen ze hier.

De adem stakte haar in de keel, maar dit keer niet omdat ze bang was dat ze zou worden overreden. Nee, nu benam het haar de adem dat de heldhaftige Riley Rafferty haar leven had gered.

Plotseling werd ze zich bewust van het feite dat hij in zijn volle lengte boven op haar lag – zijn brede borst, gespierde lijf, stevige armen en lange benen. Sinds ze hem druipnat uit de rivier had zien komen, wist ze dat hij een sterke en van top tot teen gespierde kerel was. Zijn lichaam zou zelfs een non doen blozen. Toch voelde ze zich niet vermorzeld of benauwd onder zijn gewicht. In plaats daarvan voelde ze zich veilig, alsof

de wereld gestopt was met draaien en niets of niemand haar kon schaden zolang Riley bij haar was. Zo'n sterk gevoel van veiligheid had ze in geen jaren gehad.

'Finola Shanahan!' riep Madigan, die naar hen toe was komen lopen. 'Wat moet ik toch met jou aan?'

Toen hij haar naam hoorde, haalde Riley zijn wenkbrauwen op en zijn ogen leken een tint lichter te worden, nachtblauw. Herkende hij haar misschien? Waarschijnlijk herkende hij in elk geval haar achternaam: haar vader was een van de belangrijkste mannen van St. Louis – en ook een van de rijkste.

Riley nam haar nu wat aandachtiger op. Zijn blik dwaalde over de sproetjes op haar neus en wangen. Natuurlijk waren er andere Ierse Shanahans in St. Louis, mogelijk besepte hij niet dat ze de oudste dochter was van staalmagnaat James Shanahan, eigenaar van Shanahan IJzerwerken.

'Weet u zeker dat u niet gewond bent, zuster?' Riley keek haar aan met een vragende blik. Zuster? Meende hij dat ze een non was? Toen bedacht ze dat dat gezien haar habijt heel logisch was. Zou ze hem uit de droom helpen?

'Kom nou eindelijk eens mee, Finola.' Madigan stak een hand naar haar uit.

Iets in haar wilde Riley laten weten dat ze geen kloosterzuster was. Maar wat had het voor zin? Ze was vastbesloten om toe te treden tot de Zusters van Liefde. Tenminste, zodra ze haar ouders had overgehaald om dat goed te vinden. Eerst moest ze hun plan om via een huwelijksmakelaar een man voor haar te regelen zien te dwarsbomen. Als ze ook deze poging had verijdeld, zouden ze zeker inzien dat zij – na alle eerdere op niets uitgelopen koppel pogingen – alleen geschikt was om een bruid van Christus te worden.

Toen hij Madigans uitgestrekte hand zag, maakte Riley aanstalten om op te staan. Finola had even de neiging om hem vast te pakken, zodat hij haar niet in de steek zou laten. Die drang was volledig irrationeel. Deze man was een vreemdeling. En ze kon niet nóg langer midden op de drukke Broadway blijven liggen.

Terwijl Riley voorzichtig van haar af rolde en opstond, juichte en klapte de menigte die zich intussen om hen heen had verzameld. Madigan bukte zich en hielp haar overeind, terwijl ze haar ogen niet van Riley kon afhouden.

Een jongen drong zich door de omstanders heen en overhandigde Riley met een respectvol gebaar zijn hoed. Riley gaf de jongeman een kneepje in zijn schouder als dank, voordat hij de versleten hoed op zijn hoofd zette. Hij zwaaide en lachte naar de omstanders, alsof hij zojuist een theatervoorstelling had gegeven waarvoor hij weken had geoefend.

Hoewel Rileys broek en wollen sokken bespat waren met modder, waren zijn jas en het linnen overhemd daaronder nog redelijk schoon. In tegenstelling tot haar eigen kleren...

Ze hoefde niet omlaag te kijken om te weten dat ze leek op een varken dat zojuist naar hartenlust in de blubber had rondgehuppeld. Ze was zowel aan de voor- als aan de achterkant bedekt met een dikke laag modder. Ze voelde dat er zelfs spatten op haar wangen en voorhoofd zaten. Ongetwijfeld zou Riley vinden dat ze er afschrikwekkend uitzag.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, keek hij haar weer aan. Zijn gezicht stond nu niet serieus meer. In plaats daarvan blonken er pretlichtjes in zijn ogen en zijn mondhoeken waren omhoog gekruld, alsof dat hun natuurlijke staat was.

Lachte hij om haar – om hoe ze eruitzag?

Ze begon de modderspatten op haar wang weg te vegen, maar stopte abrupt. Het maakte niet uit wat Riley Rafferty – of welke man dan ook – van haar dacht. Nu niet. Nooit.

Ze richtte zich op in haar volle lengte van ruim een meter eenenzestig. ‘Dank je wel voor het redden van mijn leven, jongeman.’

Riley trok zijn wenkbrouwen op. ‘Graag gedaan.’

Geen vrouw die ook maar een beetje bij haar verstand was, kon het ontgaan dat Riley een volwassen man was. Maar door huwelijkskandidaten te behandelen alsof ze zestig jaar ouder was dan zij, wist Finola eventuele amoureuze gevoelens van

hun kant altijd snel te doven. Niet dat Riley een huwelijkskandidaat was of amoureuze gevoelens voor haar zou hebben. Maar het was het beste om hem duidelijk te laten weten dat zij zich niet tot hem aangetrokken voelde. Totaal niet.

‘Je bent een dappere vent.’ Ze hief haar hand op en gaf een kneepje in zijn wang, zoals een oma dat bij haar kleinkind zou doen. ‘Ga zo door.’

Daarna gaf ze Madigan een arm en probeerde ze hem zachtjes mee te trekken. Toen haar broer niet meegaf maar met grote, bewonderende ogen naar Riley bleef kijken, plantte ze haar elleboog tamelijk stevig in zijn zij.

‘Au,’ zei hij zachtjes, waarna hij half struikelend met haar meeliiep en haar naar de overkant van de weg begeleidde. Gelukkig had Madigan de tas met haar nette kleren en schoenen gedragen, dus die hadden het avontuur van zonet overleefd.

Terwijl ze de Broadway verder affiepen, hield Madigan haar arm stevig vast. Hij vertelde haar tot in detail het verhaal van haar redding, of in elk geval zijn eigen versie daarvan. Alsof ze zelf niet heel goed wist dat ze bijna dood was geweest.

Een straat verder trok ze Madigan mee naar een steeg achter een drukkerij. Haar broer bood geen verzet, maar liep argwanend achter haar aan. Waarschijnlijk had hij genoeg spanning gehad voor één middag. ‘Waar ga je heen, Finola?’

Ze knikte richting de stalhouderij aan de andere kant van de steeg. ‘Ik moet me verkleeden voordat ik naar huis ga.’

Madigan gaf zijn onweerstaanbare brede grijns ten beste. ‘Daar kan ik niets tegen inbrengen.’

‘Goed.’ Ze liep naar de achterdeur van de stallen en gluurde naar binnen. Het was er net zo verlaten als altijd aan het eind van de middag. Ze zou een lege paardenbox zoeken waar ze zich kon verkleeden, zoals ze dat al vaker had gedaan. Ze deed het habijt altijd uit voordat ze naar huis ging, om geen argwaan te wekken. Haar ouders wisten dat ze intensief betrokken was bij het liefdadigheidswerk van de Zusters van Liefde, maar ze dachten dat ze haar ambitie om non te worden had

opgegeven, zoals zij haar ook hadden geadviseerd. Ze wisten niet dat ze juist nog heel graag het klooster in wilde. En ze waren er evenmin van op de hoogte dat ze al haar eerdere huwelijkskandidaten opzettelijk had weggejaagd, zodat ze alsnog zou kunnen intreden. Nadat ze haar laatste bewonderaar in de armen van een andere vrouw had gedreven, had ze gehoopt dat haar ouders eindelijk zouden accepteren dat ze ongetrouwd zou blijven. En dat ze haar misschien zelf wel zouden voorstellen om toch het klooster in te gaan. Ze had totaal niet verwacht dat ze zo wanhopig waren dat ze de koppelaar hadden ingeschakeld.

‘Loop jij maar verder, Madigan,’ zei ze terwijl ze hem weg-wuifde.

‘Ik kan toch niet thuiskomen zonder jou?’

‘Je weet net zo goed als ik dat het voor ons allebei beter is dat jij snel vooruitgaat en de anderen laat weten dat ik eraan kom.’

Als ze niet alleen te laat kwam, maar er ook nog uitzag als een moddermonster, zou dat vast extra strafpunten opleveren. Het zou er zeker voor zorgen dat Oscar McKenna nog eens zou overwegen of hij wel een huwelijk voor haar wilde regelen. Al was er een grote kans dat het in haar nadeel zou uitpakken en dat Oscar zou besluiten dat ze dan maar moest trouwen met een man die er ook uitzag als een moddermonster.

Hoe dan ook, ze wilde haar vader en moeder niet vernederen. Ze mocht dan wel ondeugende streken bedenken, maar ze zou haar ouders niet met opzet pijn doen of in verlegenheid brengen.

Finola klopte op haar habijt en schudde de stof heen en weer, maar de modder bleef stevig vastzitten.

Madigan zuchtte diep toen hij haar vergeefse pogingen zag en gaf haar de tas. ‘Goed dan. Maar bedenk dat hoe meer je treuzelt, hoe meer je mij in de problemen brengt.’

‘Ik beloof je dat ik me zal haasten.’ Ze sloop snel de stal-

houderij in, op zoek naar de dichtstbijzijnde lege paardenbox. Aan de voorkant klonken stemmen, maar ze nam aan dat het gebouw verder verlaten was, want alleen de geur van vochtig hooi en paarden kwam haar tegemoet.

De luiken in een raam boven een van de boxen stonden open. Hier zou ze genoeg licht hebben om te zien wat ze deed. Ze glipte naar binnen. De paardenbox was gemaakt van aaneengesloten planken en niet van hekwerk, wat haar voldoende privacy bood om zich te verkleden.

Ze liet haar tas op de grond vallen en begon haar habijt uit te trekken. Dat ging snel dankzij de ruime pasvorm. Het kostte wat meer tijd om haar laarzen en kousen uit te doen. Toen ze uiteindelijk in haar nog vochtige ondergoed stond, sloeg ze haar armen over elkaar en rilde.

Ze had er niet aan gedacht om ook schone onderkleding mee te nemen. En hoeveel lef ze ook had, ze durfde niet zonder ondergoed aan naar huis te gaan. Het moest maar zo.

Haar vingers waren koud en ze worstelde om haar rok en lijfje uit haar tas te halen.

Plotseling hoorde ze het knarsen van grind en hooi, en voetstappen die via de achterdeur de stalhouderij binnenkwamen. Ze stopte met waar ze mee bezig was. Toen de voetstappen dichterbij klonken, hield ze zich muisstil. Ze hield zelfs haar adem in, om geen ongewenste aandacht te trekken.

Het geknars hield op voor haar paardenbox. Even later ging de deurgrendel omhoog.

Haar hart klopte in haar keel. Ze keek om zich heen naar een plek om zich te verstoppen. Maar in de ruimte stond alleen een voederbak en er hingen wat spullen voor het verzorgen van paarden. Ze kon nergens heen.

Langzaam ging de deur open.

O nee... het was haar weer gelukt. Ze had zich voor de zoveelste keer in de nesten gewerkt.

DE FAMILIE SHANAHAN I

Finola doet er alles aan om onder de liefde uit te komen maar dan staat hij toch voor haar neus

St. Louis, 1849. Na de dood van haar zus heeft Finola besloten dat ze geen recht heeft op een eigen gezin. Liever vult ze haar dagen met zorgdragen voor immigranten in sloppenwijken. Als haar vader een Ierse koppelaar inschakelt, doet ze dan ook haar best al zijn koppel pogingen te saboteren.

Haar trucjes mislukken echter en ze waagt een poging met Riley, een succesvolle wagenmaker uit St. Louis. Die ziet in een huwelijk met haar een kans om zijn carrière vooruit te helpen. Finola ziet dat niet zo zitten, maar wanneer er een epidemie uitbreekt, ontdekt ze dat een samenwerking met hem haar misschien ook wel dichterbij haar eigen dromen kan brengen.

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. Ze baseert haar boeken op waargebeurde verhalen en de levens van vrouwen die echt hebben bestaan. *De perfecte match* is het eerste deel van *De Familie Shanahan*-serie.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3633 6

9 789029 736336

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT